

Theologia Scholastica

Mayr, Anton

MDCCXXXII

Art. IV. Solvuntur Objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84303](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-84303)

cus S. Paulus, sed verus, qui tamen negatur de S. Petro; alias nunquam negaretur aliquid possibile de altero possibili, sed tantum de impossibili, quod est omnino falsum. Quare semper verum est, quod essentia habeat aliquam identitatem, quam non habet Paternitas: quæ iterum sunt contradictoria.

782. Neque dicas, suprà ex Ulloa dictum, propositiones: *Essentia communicatur: Paternitas non communicatur*: non habere prædicta contradictoria; nam, etiam supposita illa doctrinâ, est disparitas magna inter illas propositiones, & istasjbi enim saltē abstractum prædictati, scilicet communicabilitas naturæ, non potest negari de Paternitate: at in his propositionibus potest, & debet negari; nam verissimum est, non tantum: *Pater non est Filius*: sed etiam: *Pater non est Filiatio*. Accedit, ut adverbi Ulloa, quod similibus explicationibus adversariorum tandem tota difficultas mysterii reduceretur termè ad distinctionem pure formalem, quod est contra omnem sensum Catholicorum.

Sanè, si admittatur cum aliquo Recentiore, relato in cit. *Theb. Dilingan. de SS. Trinitate n. 142.* ista propositione: *Essentia realiter specata est eodem, sed non alio modo, generans, genita, & procedens, quo Pater est generans, Filius est genitus, & Spiritus S. procedens*: tunc difficultas in mysterio hoc capiendo, non est major, quam illa, quam capit *Logicus* quilibet in animalitate, & rationalitate, eodem, & non diverso modo, cognita. Ulterius, admissa ista propositione, vix videtur, servatâ doctrinâ consequentiâ, posse negari ista: *Essentia realiter specata est eodem modo, sed non alio, distincta, que est distinctus Pater, Filius, & Spiritus S.* quæ tamen admitti nequit, quam potest. Et cur non etiam admittitur ista: *Pater realiter est Filius?* quæ propositione utique, ut prior, admitti nequit; quamvis referatur loco dictato Recentior ille eam non omnino horre.

783. Confirmatur conclusio 1. SS. PP. & fideles videntur sane inter naturam Divinam, & Personas agnoscere aliquam oppositionem prædicatorum; alias cur ita extollerent sublimitatem hujus mysterii? cur ita inculcarent necessitatem captivationis intellectus; si non superaret principium lumine naturæ nota, & omnia possent salvare per distinctionem pure formalem, qualis datur in creatis, & quæ certè supra captum non est? Sanè nostra sententia videtur longè simplius, ad mentem Conciliorum, & Ecclesiarum, atque etiam longè conformius conceptui, quem de hoc mysterio habent fideles, explicare propositiones fidei, dum adversarii, nescio quas, expositiones adhibent, de quibus apud SS. PP. & Concilia nulla ostentio: est autem, si verba saltem simpliciter accipiuntur, frequens assertio prædicatorum contradictiorum: ergo nostra sententia ex n. 772. est præferenda.

Confirmatur conclusio 2. negatîvè. Si de natura, & relationibus non possent verificari prædicta contradictoria, tunc ideo; quia etiam deberent verificari propositiones contradictoriae: sed hoc non sequitur: ergo, minor probata jam est n. 776. Nec dicas, nos facere circulum viuolum, dicendo, ideo verificari tantum prædicata contradictoria, & non propositiones con-

R. P. Ant. Mayr Theol. Tom. I.

tradictoriae; quia datur distinctio virtualis: & ideo dari distinctionem virtualem; quia verificatur de eodem realiter ente prædicata contradictionia. Resp. enim, nos quidem assignare distinctionem virtualem, tanquam rationem à priori, quare sola prædicta, non autem propositiones contradictoriae verificantur: non tamen hæc prædicta contradictionia assignare, tanquam rationem à priori distinctionis virtualis; hujus enim ratio (si tamen aliqua à priori esse potest) est ipsa sublimissima essentia Divina, capax sibi identificandi tres Personas realiter distinctas, vel terminations diversas &c. quæ capacitas innovuit nobis per fidem.

ARTICULUS IV.

Solvuntur Objectiones.

784. Ob. 1. contra primam conclusionem. *Relations, seu Personalites sunt modi essentiae Divinae*; sed modi sunt realiter distincti à modicato: ergo relations ab essentia, ma. habetur ex Patribus, quos citat Ruiz. Confr. Ubi datur contradictionis, debet dari realis distinctio: at qui juxta nos inter essentiam, & relations datur contradictionis: ergo etiam realis distinctio. Resp. disting. ma. Relations sunt modi physici, neg. ma. metaphysici, sive tantum ratione distincti. conc. mai. & dist. sic min. neg. conseq. Nec plus volunt Patres, qui tunc pugnabant contra Arianos, negantes, posse communicari naturam sine Paternitate: atque dicebant, cum Paternitas sit modus essentiae, ratione distinctus, (hoc est, juxta nostram explicationem virtualiter) posse unum sine altero communicari. Ad confirm. neg. ma. de contradictione tantum prædicatorum acceptam; nam hæc capacitas potest provenire etiam à distinctione virtuali, de qua re n. 767. jam dictum.

785. Ob. 2. contra 2. conclus. *Essentia est in Patre: Filiatio non est in Patre*: sunt veræ propositiones, antecedenter ad operationem intellectus: ergo inter eas datur distinctio antecedenter ad operationem intellectus, seu formalis ex natura rei. Confr. Unum actu ex natura rei distingui ab alio, est actu ex natura rei non esse istud: sed hoc verificatur de essentia, & Paternitate: ergo. Resp. 1. cum Ulloa in *logica maiore* disp. 1. c. 2. n. 32. Paternitas, vel Filiatio, & essentia sufficiunt realiter, simpliciter, & absolute contradictionis: ergo, si distinctio deberet proportionari susceptioni contradictionis, deberent realiter distingui. vide etiam eundem de *DEO* disp. 2. c. 3. n. 25.

Resp. 2. in forma neg. conf. ex jam saepe dictis. Ad confit. Major iterum probat, vel omnino realiter distinctionem, vel nullam objectivam: quare dist. ma. unum ita distingui est actu non esse istud, ita, ut negari de ipso possit omnis identitas, tam realis, quam virtualis; vel unum de altero, tam in concreto, quam in abstracto metaphysico. conc. ma. ut tantum negari possit identitas virtualis, vel tantum in concreto quomodo cunque. neg. ma. & dist. neta sic mi. nego conseq. Accedit, quod nondum

videam, quomodo immediatè posse dici, quòd essentia ex natura rei non sit Paternitas: quamvis de aliquo identificato cum essentia posse dici, quòd non sit Paternitas, scilicet de Filiatione, quæ tamen est realiter distincta à Paternitate: unde etiam videtur posse negari minor.

786. Ob. 3. Capacitas ad verificanda prædicata contradictoria, seu distinctio virtualis, datur à parte rei: ergo est aliqua distinctio objectiva, seu antecedens operationem intellectus: non autem est realis: ergo formalis ex natura rei. Confir. Distinctio Scotistica nihil est aliud, quām capacitas ad contradictoria, antecedens operationem intellectus: sed hanc nos admittimus: ergo. Resp. retorq. argum. Etiam capacitas objecti, ad recipiendas denominations diversas à conceptibus diversis, datur à parte rei, quin sit distinctio ipsius objecti à parte rei: & si aliqua esset, cùm capacitas detur realiter, esset distinctio realis. In forma neg. conseq. quia non est distinctio objectiva, sed tantum virtualis; quamvis realiter, sive à parte rei existens. Ad confir. neg. maj. Juxta Scotitas datur vera aliqua distinctio, antecedens operationem intellectus, quæ est causa illius capacitatibus contradictiorum. Sic etiam in creatis distinctio realis non est formaliter capacitas verificandi contradictoria: sed est causa, seu radix hujus capacitatibus. vide Ulloa in *log. mai. disp. I. c. 2. n. 33.*

787. Ob. 4. In DEO non datur tantum una perfectio, sed plures: non plures realiter: ergo plures formaliter ex natura rei, prob. mai. In DEO non tantum datur sapientia, aut tantum justitia &c. sed sapientia, & justitia &c. ergo. Confir. S. August. I. 6. de *Trin.* c. 5. fertur dicere (quamvis ibi non inveniatur) *Non eo Pater, quo DEUS, neque eo DEUS, quo Pater.* S. Damascenus de fide I. c. 4. ait, sapiens, justum &c. non esse naturam DEI, sed circa naturam: ergo distinguuntur ista saltus formaliter ex natura rei. Resp. neg. conseq. Illæ perfectiones sunt tantum pure formaliter, seu per conceptum nostrum distinctæ, ad prob. conc. ant. neg. cons. non quidem datur tantum sapientia, seu perfectio, tantum habens formalitatem sapientia: sed tamen perfectio, quæ in DEO datur, est realiter tantum una: attamen complectitur in se re ipsa omnes formalitates omnium perfectionum DEO possibilium, sine ulla distinctione plus quam pure formalis. Ad confirm. nego consequiam. S. Damascenus tantum adstruit distinctionem pure formalem, S. Augustinus ad summum virtualem. vide Ulloam in *log. mai. disp. I. c. 2. n. 36.*

788. Ob. 5. contra 3. conclusionem. Si verificantur prædicata contradictoria de essentia, & Personis, tunc debet aliquid verè negari de essentia, quod verè affirmatur de Personis, & vicissim: sed hoc non potest dici: ergo. prob. mi. Quod verè affirmatur de Persona, & verè negatur de essentia, debet esse realiter distinctum ab ista: sed nullum prædicatum in Divinis potest esse realiter distinctum ab essentia: ergo. mi. prob. Nihil est in DEO, quod non sit realiter DEUS ex n. 518. ergo nullum prædicatum Divinum potest esse realiter distinctum ab essentia: Confir. Si Pater est realiter generans, & oppositus Filio: natura autem realiter non est gene-

rans, nec opposita Filio, debent prædicata generant, & oppositi esse realiter distincta à natura: ergo hæc prædicata non erunt DEUS.

Responseri potest 1. insistendo principiis Ulloæ, neg. ma. nam tantum de Persona, non autem de essentia debet aliquid negari; quia, si prædicata sint verè contradictoria, non negatur aliquid de essentia, e. g. non negatur Pater, aut Filius. Quando vero negatur aliquid de essentia, tunc prædicata non sunt absolute contradictoria; sed tantum conditionatæ. e. g. esse generans, non esse generans: esse oppositum, non esse oppositum, ut explicatum n. 777. nam etiam hic negatur tantum oppositio essentia, non Paternitatis; nam oppositio Paternitatis est realiter identificata essentia, ad prob. mi. omittitur totus syllogismus, & negatur suppositum, quod prædicatum *generantis generatione essentie*, vel *oppositi oppositione essentie* detur in Divinis. ad prob. mi. secundæ. iterum omittitur totum. Ad confir. dist. antec. si ista prædicata sint absolute contradictoria. conc. ant. si non sint. neg. antec. & conseq.

Responseri potest 2. dist. maj. si verificantur contradictoria, debet negari aliquid de essentia tantum in concreto. om. ma. debet negari etiam in abstracto metaphysico. neg. ma. & dist. sic mi. neg. conseq. ad prob. mi. disting. ma. quod verè negatur de essentia tam in concreto, quam in abstracto, debet esse distinctum. conc. mai. quod tantum negatur in concreto, neg. mai. & conc. mi. neg. conseq. ad prob. min. 2dæ concedo totum; quia non est contra nos. Ad confir. dist. ant. si natura non est generans &c. nec est generatio in abstracto, om. antec. si saltem est generatio in abstracto, neg. antec. & conseq. Explicatio responsionis petenda est ex n. 764.

Ne quis autem putet, hanc responsionem esse inusitatum, Ulloa in *log. majore disp. I. c. 2. n. 77.* ait, a plerisque negari, vel certè distinguunt hanc propositionem: *Omne, quod verè negatur de altero, existente in rebus, distinguuntur realiter ab illo altero.* Videtur etiam coincidere cum his P. Junius apud Ulloam in *log. mai. disp. I. c. 1. n. 17.* ubi distinguit inter *identitatem prædicativam*, & *identitatem entitativam*: aitque, entitativam stare in eo, quod duo conceptus objectivi dicant easdem entitates, quamvis de se invicem prædicari nequeant; nam si prædicari possint, ait, dari etiam identitatem prædicativam. Quare etiam ad talem negationem videtur sufficere distinctio virtualis.

789. Dices. Si aliquid potest prædicari de essentia substantiæ, vel in abstracto, non autem concreti, eo ipso debet concretum aliquid involvere, quod in essentia non datur: sed illud debet realiter ab essentia distinguiri: ergo debet juxta nos adhuc admitti prædicatum aliquod in Divinis, quod realiter distinguuntur ab essentia. Resp. 1. om. ma. neg. mi. Non debet distinguiri ab essentia prædicatum, quod realiter datur in Divinis; sed tantum debet esse forma concreti, requisita ad denominandam essentiam e. g. generantem: hæc autem non datur in Divinis; nam ad denominandam essentiam generantem non sufficit generatio quæcumque activa; hæc enim proposicio: *Essentia est generans: ex communi acceptione Conciliorum, & ex di-*

Etis n. 777. & 778. significat, quod essentia sit generans, generatione respiciente ipsam essentiam, tanquam principium ut quod: quæ generatio est Chimærica, & nullatenus datur in Divinis: deficientia ergo forma deficit concretum.

790. Responderi etiam potest 2. cum alius, & quidem in ordine ad hanc objectionem circa essentiam, & Personalitates bene, quamvis fors alii casibus de terminationibus contingentibus aliquanto difficultius applicetur responsio: responderi, inquam, potest, ad hoc, ut concretum possit prædicari, vel dare suam denominationem, requiri formam denominantem, unionem formæ, & simul capacitatem subjecti ad eam denominationem: &, quacunque ex his deficientia, deficere denominationem, seu concretum non posse prædicari.

Sic, licet color uniretur Angelo, non posset hic dici coloratus; quia, licet haberet formam, & unionem ipsius, tamen non haberet capacitatem ad eam denominationem, quæ stat in materialitate: sic etiam, licet Christo Domino unita sit gratia sanctificans ejusdem speciei cum nostra, quæ est forma denominans Filium adoptivum, tamen Christus Dominus, neque ut homo, potest dici Filius adoptivus, ut habet Concilium Francofordiense sub Adriano Papa; quia scilicet deest Christo capacitas ad hanc denominationem, nempe natura extranea, seu non unita Divina, de qua re solet agi in tract. de incarn. Quare, etiamsi naturæ, seu essentia Divina, sit non tantum unita, sed etiam realiter identificata forma, seu quasi forma, denominans generantem, scilicet generatio activa, tamen deest ipsi capacitas ad hanc denominationem, quæ stat in eo, quod generans sit realiter distinctus à generato, sive quod non sit Filius.

Utenim rectè ait Ulloa in *log. major. disp. 1. c. 2. n. 47.* unus ex cardinibus hujus mysterii est, necessariò intercedere distinctionem realem inter principium producens, & productum: atqui essentia Divina non est realiter distincta à producto, seu generato, sive est Filius: quare non deficit ei aliquid positivum, ad eam denominationem requisitum, sed tantum aliquid negativum, scilicet negatio prædicati Filii: adeoque non sequitur, quod aliquid positivum prædicatum sit in Divinis, quod non realiter identificetur cum natura. In forma disting. ma. debet concretum involvere aliquid negativum, quod in essentia non datur. om. ma. aliquid positivum, neg. ma. & om. mi. disting. conseq. debet admitti in Divinis aliquid prædicatum negativum, quod non datur in essentia. conc. conseq. debet admitti aliquid prædicatum positivum, neg. conseq. Quod autem Persona habeat aliquam negationem, quam non habet natura, innegabile est. Tandem essentia Divina ad minimum, quidquid est in Divinis, habet substantivè, si non adjective.

791. Ob. 6. Si inter naturam, & Filium verificarentur contradictiones, tunc Filius esset verè realiter productus, natura non esset verè realiter producta; sed hac ratione realiter distinguenter: quod est contra fidem: ergo illa contradictiones non verificantur. prob. mi. Producens, & productum in Divinis realiter distinguuntur: sed productum, & non productum

magis opponuntur, quam producens, & productum: ergo multò magis debent realiter distinguiri productum, & non productum. Confir. Ideo producens realiter distinguitur à producto; quia producens non potest esse productus; neque enim potest produci à seipso, neque ab eo, quem producit: & hinc necessariò est non productus: sed etiam productum non potest esse non productum: ergo etiam productum realiter distinguitur à non producto: ergo, si verè in sensu reali ista contradictiones verificantur de essentia, & Filio, etiam deberent realiter inter se distingui Filius, & essentia: quod est contra fidem: ergo. Resp. neg. mi. ad prob. neg. mi. Saltem sumptam de producente Divino; quia hic necessariò est non productus. Quamvis autem in creatis possit idem esse productum, & producens (intellige, quod possit esse producens respectu alterius) quin idem simul possit esse productum, & non productum, & sic ista videantur magis inter se distingui: tamen, cum in creatis nihil sit necessariò non productum, & nihil necessariò distinguatur pro semper à producto: in Divinis autem producens sit necessariò non productus, & necessariò pro semper distinguatur à producto: hinc magis distinguitur in Divinis producens, & productus, quam in creatis productum, & non productum.

Dices: Saltem ista sunt æqualiter opposita. ergo debent esse æqualiter distincta. Resp. om. ant. neg. conseq. De hac re agit Ulloa in *log. ma. disp. 1. c. 2. n. 65. & seq.* atque distinctionem virtualem ex principiis fidei deduci: & ex iisdem etiam debere desumi, ad quæ prædicata se extendet, ad quæ non. cum ergo ex fide habeamus, producens, & productum, seu Patrem, & Filium realiter distingui, debemus dicere, ad ea prædicata distinctionem virtualem se non extenderem: cum iterum ex fide habeamus, naturam non productam, & Filium productum, realiter identificari, debemus dicere, ad hæc prædicata se extenderem distinctionem virtualem.

792. Ad confir. dist. mi productum non potest esse id, quod est quomodounque non productum. neg. mi. non potest esse id, quod simul est producens, & non productum. conc. mi. & neg. utramque conseq. Productum non distinguitur in Divinis ab omni non producto, ut est fide certum; quia Filius non distinguitur realiter ab essentia: sed tantum distinguitur ab aliquo certa speciei non producto, hoc est, ab illo non producto, quod simul est producens. Quænam autem prædicata contradictiones in Divinis inferant distinctionem realem, quænam tantum virtualem, non potest desumi ex lumine naturali solo; quia hoc caligat ad illa mysteria: sed debet desumi ex lumine naturali, ut illustrato per principia fidei; hæc autem nobis per suam illustrationem monstrant, quod producens, & productum, in Divinis dicant distinctionem realem, non verè productum, & non productum, quamvis videantur æqualem haberet oppositionem.

Jam, an aliqua prædicata sint contradictiones absolute talia: an tantum conditionatae, seu illativa talia: vel omnino nulla, debet, ut ait Ulloa in *log. maj. disp. 1. c. 2. n. 51.* desumi ex legitima terminorum expositione, juxta communem

nem acceptiōnem, & usum, ex quo desumendū, quānam intelligatur forma concreti. Difficillimē autem, vel omnino non potest probari, quōd aliqua contradicō prædicatorum sit major, quām altera; quia tandem omnis oppositio, & contradicō, reducitur ad esse, & non esse. Quamvis autem etiam probaretur, una esse major, quām altera, tamen fides adhuc jubaret quiescere, & dicere, quōd una, quamquam fortē apparenter major, tantū exigat distinctionem virtualem, altera realem. Si dicās, sic respondere esse configere ad latibula, & mysteriorum sacraria. Resp. istud non esse in hac materia absurdum; cūm veritas, seu cognitio naturæ distinctionis virtualis, ut ait Ulloa in log. mai. disp. I. c. 2. n. 68. lateat in sacrario fidei, ibi que quāri debet.

793. Ob. 7. Quālibet Persona est totum id, quod est in DÉO: ergo non potest differre in aliquo prædicato ab essentia. antec. prob. Sic SS. PP. paſſim loquuntur: & S. Bernardus ep̄. 190. ad Innocentium Papam cap. 2. sic ait: *Totum nēmē est Pater, quod Pater, & Filius, & Spiritus S. totum Filius, quod ip̄e, & Pater, & Spiritus S. totum Spiritus S. quod & ip̄e, & Pater, & Filius. ergo.* Relp. dist. ant. quālibet Persona est totum id, quod est in DÉO essentiale, concant. est totum id, quod est in DÉO personale. subdist. est totum id formaliter, ita, ut una Persona sit formaliter altera. neg. ant. (hoc enim est clare fālsum) est totum id eminenter, vel aequivalenter. conc. ant. & neg. conseq. ad prob. disting. ant. ut suprā. S. Bernardus loc. cit. manifeste, & fusē loquitur de essentia, vel substantia DEI, quam ait omnibus communem: agitque contra Petrum Abailardum, quem, ait, negare, Spiritum S. esse de Patris, & Filiī substantia: & statim post verba objecta sic ait: *Nec enim verum, summīnque bonum, quod sunt, inter se particula- riter dividunt, quoniam nec participaliter id possi- dent, sed hoc ipsum essentialiter sunt: & mox ul- terius distinctionem Personarum sine præjudi- cō unitatis affirmat.* Quando autem idem S. Pater l. 5. ad Eugen. c. 8. ait, Personarum propriates non aliud esse, quām Personas, ipsasque non aliud, quām unum DÉUM esse, iterum (ut manifestum est legenti contextum) plus non vult, quām omnes Personas esse realiter identificatas cum Divinitate, quamvis inter se realiter distinguantur, & numerum faciant: quāe fusē ibi deducit.

794. Ob. 8. Propositiones: *Essentia est Filius: Pater non est Filius:* possunt exponi, quin verificentur contradicōria: ergo nostra probatio est nulla. antec. prob. Prima propositio sic potest exponi: *Datur in DÉO identitas, qua Verbo communicatur cumulus omnium perfectionum absolutarum, & tota ratio boni simpliciter infiniti:* secunda propositio autem sic: *Pater, quā precise Pater est, non est Filius quā Filius:* haec propositiones non habent prædicata contradictionia: ergo. Confir. Ut hac secunda propositio negativa verificetur, debet aliquid ostendi, quod dicatur non dari, & quod reverā non detur: sed hoc non potest esse Persona Filiū, quā reverā datur: ergo debet esse aliquid aliud, scilicet Chimærica identitas, quā daretur inter Patrem quā Patrem, & Filiū quā Filiū: ergo.

Resp. neg. ant. ad prob. nego, posse dari hanc explicationem primæ propositionis; quia illa non tantū significat, quōd essentia communiceat omne bonum Filiationi, sed etiam quōd Filiatio se communicet essentiæ: adeōque deberet addi. Et vicissim cumulo omnium perfectionum absolutarum communicatur formaliter Filiatio. Resp. 2. pro nunc omisā primæ propositionis explicatio- ne, nego explicationem secundā:

Vel enim tantū intelligitur Pater quā Pa- ter, hoc est, ut substantia certo nostro conceptui, non est Filius quā Filius, hoc est, non est sub- stans alteri nostro conceptui, diverso modo eum repræsentanti: & nullo modo est sensus ab Ecclesia intentus in illa propositione: *Pater non est Filius;* quia antecedenter ad omnem ope- rationem intellectūs, Pater non est Filius: & essentia communicatur: Paternitas non commu- nicatur. Certè negare, istas propositiones esse veras, antecedenter ad operationem intellectūs, vide- tur non posse conciliari cum propositionibus fi- dei; nam sic evācuatur totum mysterium SS. Trinitatis, ut patet ex dictis num. 782.

Vel intelligitur: Pater quā Pater à parte rei: at quid est discriminis à parte rei inter Patrem quā Patrem, & Filium quā Filium? Saltem erit hoc, quōd Paternitas, & Filiatio sint realiter distincta. Bene: ergo sunt ista prædicta contradictionia. *Essentia est Filius, vel Filiatio: Paternitas non est Filius, vel Filiatio:* redditque totum argumentum. Ad confirm. dist. ma. debet aliquid ostendi, quod non detur, hoc est, non existat in re- rum natura. neg. ma. quod non detur in Patre, vel Paternitate. conc. ma. & dist. sic mi. neg. conseq. Sic, quando dico: *Petrus non est Paulus* non nego Paulum existere, neque etiam ne- cessē est Paulum non existere: sed tantū ne- cessē est, eum non inesse Petro. vide etiam n. 781.

795. Dices 1. Propositio: *Pater non est Fi- lius:* tantū significat: *Non datur inter Patrem, & Filiū tanta identitas, ut admiratur ipsi vera oppositio generantis, ac geniti.* Resp. neg. illa- licet enim omitteretur, aliquo modo aequivalere has propositiones, vel saltem unam ex altera in- ferri, tamen formaliter non idem sonant; nam nonidentitas, sed Filius ipse est prædicatum istarum propositionum, ut observat bene Ulloa in log. ma. disp. I. c. 2. n. 92. (ubi loco terminus identitas ponit terminum communicatio, quā hic synonima sunt) alias neque rationale erit præ- dicatum in his propositionibus: *Homo est ratio- nalis: Equus non est rationalis:* contra communis- simam. Dein, etiamsi omitteretur illa explica- tio propositionis, deberet ab adversariis tamen admitti etiam hāc propositio: *Datur inter es- sentiam, & Filiū, tanta identitas, ut admiratur ipsi, vel non detur inter ipsos, vera oppositio generantis, & geniti:* at hāc ipsa oppositio, denominans Patrem non identificatum, sed oppositum genito: essentiam autem identificatam, & non op- positam genito, infert prædicata contradictionia, ex dictis n. 777. & 778.

Dices 2. Propositio: *Pater non est Filius:* vel est copulativa, ut sensus sit: *Pater non est natura, & Filiatio: vel est disjunctiva, ut sensus sit: Pater, vel non est natura, vel non est Filiatio:* in utroque sensu est falsa: ergo non est à parte rei.

ARTICULUS V.

Solvuntur relique Objectiones.

797. Ob. 10. Distinctio virtualis non potest admitti sine processu in infinitum praedicatorum: hunc nemo admittit: ergo, prob. ma. Ideo hoc praedictum *communicabile pluribus* distinguitur virtualiter ab essentia; quia ex una parte realiter identificatur cum essentia: ex altera parte est negabile de Paternitate, de qua non est negabilis essentia: sed rursum hoc praedictum *negabile de Paternitate* debet virtualiter distinguere ab esse communicabile; quia communicabile affirmatur de essentia, non item negabile: & sic in infinitum: ergo. Resp. neg. ma, ad prob. in primis hoc praedictum *communicabile*, neutraliter acceptum, non est negabile de Paternitate: præsertim, si sit subiectum propositionis; quia verum est: *Communicabile est Paternitas*; hinc potest negari suppositum. Secundo, ex doctrina Ulloæ relata n. 777. ista praedicta, *esse communicabile, non esse communicabile: esse negabile, non esse negabile*, non sunt absolute contradictoria; quia non intelligitur eadem communicabilitas, vel negabilitas, in utraque propositione, ut *cit. numero* est observatum. Unde nego ma, hoc enim praedictum non est negabile, saltem in abstracto metaphysico, de Paternitate, sed tantum aliud Chimericum, scilicet *communicabilitas Paternitatis*. verbo: quando dicitur: *Essentia est communicabilis*, adiectivum *communicabilis* pro recto habet ipsam essentiam, saltem implicitè: quia significat: est id, quod est communicabile: per hoc id autem in hac propositione intelligitur essentia: quando autem dicitur: *Paternitas est communicabilis*, adiectivum *communicabilis* pro recto habet Paternitatem, ex eadem ratione, & communis acceptio; si enim intelligeretur idem rectum, quod fuit in priori propositione, tunc haec propositio esset vera: nam significaret: *Paternitas est essentia communicabilis*: quod est verissimum. Hinc istud praedictum non distinguitur virtualiter ab essentia, sed supponit distinctionem virtualem essentia, & Paternitatis, propter Filiationem realiter distinctam à Patre, & tamen realiter identificatam cum essentia.

798. Dices 1. De ipsa Filiatione redit argumentum; nam haec, ut virtualiter distincta, debet habere praedictum, quod realiter iterum est identificatum cum essentia, & virtualiter ab eadem distinctum, de quo iterum redit quæstio. Resp. Filiationem non habere praedictum positivum, quod natura, vel essentia, non habeat, saltem realiter in abstracto metaphysico: sed habere negationem alicuius praedicti, scilicet Paternitatis, qua est realiter identificata cum natura, & virtualiter distincta: quia Paternitas etiam habet negationem praedicti, scilicet Filiationis. Verbo: Pater est virtualiter distinctus à natura; quia non est Filius: & Filius est virtualiter distinctus; quia non est Pater; nec in eo, quod sibi mutuo sint ratio distinctionis virtualis à natura, est ullum inconveniens.

A a 3

Dices